

РЕШЕНИЕ

№ 34690

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **6096** по описа за **2025** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Б. С. С., чрез адвокат М. срещу решение № 1755 от 13.05.2025 г. по анд № 16039/2024 г. на СРС, НО, 16 състав.

С оспореното решение е потвърдена Заповед за задържане на лице рег. № 464зз-934/21.10.2024 г., издадена от Й. Г. Г. – старши полицаи в отдел „СПС“ при СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на касатора е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Счита, че деянието е малозначително, тъй като вида, цената на наркотичното вещество и размера на предвиденото наказание е „глоба“ в размер на 1 000 лв. Визира се, че липсват мотиви към съдебния акт и волята на съда остава неясна. Твърди, че в заповедта не е посочена правната квалификация на деянието, за което полицейския орган е приел, че са налице данни. Искането до съда е оспореното решение да бъде отменено, както и издадената заповед за задържане. Алтернативно моли делото да бъде върнати за ново разглеждане от друг съдебен състав.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява. По делото е постъпила

писмена молба от 15.09.2025 г., с която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноси по делото.

Ответникът – редовно призован, не се представлява. По делото е постъпила писмена молба на 18.09.2025 г., в която се оспорва касационната жалба и се моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, счита касационната жалба за неоснователна и недоказа.

Административен съд - София-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 от АПК, XXVIII касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение СРС е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото доказателства. Приел е за установено, че на 21.10.2024 г., около 01:30 часа, служители на ОСПС, СДВР при изпълнение на служебните си задължения в района на [населено място], [улица], забелязали две лица и решили да им извършват полицейска проверка. От представените им лични карти установили лицата Б. С. и П. И.. На зададен им въпрос от служителите на реда дали държат в себе си забранени вещества С. е заявил, че има наркотични вещества и от джоба си извадил пликче, съдържащо вещество на бучки, което се е съгласил да предаде доброволно. Полицай Г. изготвил протокол за доброволно предаване, чрез който С. е предал веществото, като е отразил в него, че е за лична консумация и е негово. В 01:35 часа С. е бил задържан и отведен в сградата на 04 РУ – СДВР. С проведените разпити на двамата полицейски служители около 03:00 часа на същия ден е било образувано и бързо производство № 2236/2024 г. по описа на 04 РУ, пр. пр. 49728/2024 г. по описа на СРП. В сградата на 04 РУ – СДВР старши полицай Й. Г. е издал заповед за задържане с рег. № 464зз934/21.10.2024 г. на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР., като фактическо основание за задържането е посочено „притежание на НВ“. С. е освободен 14:45 часа на същия ден.

От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен полицейски орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в предвидената от закона писмена форма, поради което е потвърдил същата.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, направените правни изводи се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

В случая предпоставка за 24-часовото задържане в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположението, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като

превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Ето защо, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова, както и същата безспорно следва да бъде прилагана единствено и само с оглед постигане целите на закона и при съобразяване основните принципи на правото, залегнали включително и в АПК. Съгласно константната съдебна практика понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по чл. 207, ал. 1 от НПК са с различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосновават основателно предположение, че има извършено престъпление независимо от обстоятелството дали то е образувано срещу конкретно лице или срещу неизвестен извършител. За разлика, при прилагането на принудителна административна мярка "задържане за срок до 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление от конкретното лице или съпричастие от негова страна при извършване на деянието. В тази връзка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, за извършено престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката.

В оспорената заповед е посочено наличието на данни за извършване на общественоопасно деяние, което осъществява състава на престъплението по чл.354а, ал. 3 и ал. 5 от НК – държане на наркотично вещество, което е било доброволно предадено от задържания, които факти се установяват и от събраните по делото доказателства. Дали това е правилната правна квалификация, за нуждите на настоящото производство е ирелевантно и е предмет на последващ етап от наказателното преследване.

Предвид изложеното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 72, ал.1, т. 1 ЗМВР, съгласно който полицейските органи имат правомощието да извършат преценка /предвид употребата на термина „могат“/дали да задържат жалбоподателя, доколкото се установява, че са били налице данни, че е извършено престъпление.

Настоящият съдебен състав намира, че е спазен и принципът за съразмерност при упражняването на правомощията на полицейския орган, като изводът на първоинстанционния съд е правилен.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е оправдано, с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията, каквито именно действия по разкриване на деянието са предприети и в който смисъл така наложената мярка не е създала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона.

Заповедта не противоречи и на целите на закона за защита на обществения интерес чрез незабавна намеса при наличните конкретни данни за извършено престъпление.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8

от ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По тези съображения, настоящият състав намира, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК и следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXVIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1755 от 13.05.2025 г. по анд № 16039/2024 г. на СРС, НО, 16 състав.

ОСЪЖДА Б. С. С. да заплати на СДВР сумата от 80 лв. да заплати на СДВР сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.